

ÎNCHEIERE

16 noiembrie 2016

municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, –

Svetlana Filincova,

Judecători –

Dumitru Mardari, Maria Ghervas,

Examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de Eduard Lupușor și de către avocatul Dumitru Barbăscumpă, în interesele lui Andrei Lisnic,

în pricina civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Cristina Lupușor împotriva lui Andrei Lisnic, Victor Grosu, Oxana Grosu și Eduard Lupușor, privind declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare și recunoașterea dreptului de proprietate asupra imobilului,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016, prin care a fost admis apelul depus de Cristina Lupușor,

constată :

La 07 august 2014 Lupușor Cristina a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Andrei Lisnic, Victor Grosu, Oxana Grosu și Eduard Lupușor, prin care a solicitat declararea nulității contractului de vânzare-cumpărare a apartamentului nr. 2, cu suprafața de 61,3 m.p., situat în mun. Chișinău, or. Durlăști, str. Hîrtoape 26A, nr. cadastral 0121115.616.01.002, încheiat între Victor Grosu și Oxana Grosu cu Andrei Lisnic la 13 septembrie 2012, autentificat și înregistrat sub nr. 35409 de notarul privat Gladîș Oleg, recunoașterea reclamantei în calitate de proprietar a apartamentului litigios, evacuarea lui Andrei Lisnic din imobilul vizat, radierea dreptului de proprietate a lui Andrei Lisnic din registrul bunurilor imobile și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii a indicat că împreună cu fostul soț, Eduard Lupușor, în anul 2012 au decis să procure un apartament. Prin intermediul mass-media a aflat despre vânzarea apartamentului nr.2, cu suprafața de 61,3 mp, situat în municipiul Chișinău, or.Durlăști, str.Hîrtoape nr.26A, nr. cadastral 0121115.616.01.002. Ca urmare, au negociat cu vânzătorii, foștii proprietari, Victor Grosu și Oxana Grosu și au stabilit condițiile tranzacției, inclusiv prețul – 50 000 euro. Din sursele financiare comune au achitat suma lui

Victor Grosu și Oxana Grosu suma de 14 000 euro, diferența fiind achitată dintr-un credit, care ulterior a fost achitat de Cristina Lupușor, prin intermediul fostului soț, din sursele financiare obținute în perioada de muncă în Italia.

Din spusele fostului soț, cunoștea că contractul de vânzare-cumpărare este încheiat din numele lui cu Victor Grosu și Oxana Grosu la 13 septembrie 2012 și a fost autentificat de notarul privat Oleg Gladîș.

La 05 august 2014 a aflat de la colaboratorii IP Buiucani că proprietar al apartamentului nr.2, cu suprafața de 61,3 mp, situat în municipiul Chișinău, or.Durlești, str.Hîrtoape nr.26A, nr. cadastral 0121115.616.01.002, este Andrei Lisnic, în temeiul contractului de vânzare-cumpărare încheiat la 13 septembrie 2012 cu Victor Grosu și Oxana Grosu, autentificat și înregistrat sub nr.35409 de notarul Oleg Gladîș. Fără știrea Cristinei Lupușor, dânzei i-a fost radiată viza de domiciliul de la adresa imobilului respectiv.

Presupune că Eduard Lupușor și Andrei Lisnic au avut o înțelegere prealabilă, prin participarea din partea cumpărătorului a lui Andrei Lisnic la încheierea fictivă a contractului.

Prin hotărîrea Judecătoriei sectorului Buiucani municipiul Chișinău din 28 aprilie 2015 a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Cristina Lupușor și anulat sechestrul aplicat asupra imobilului.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016 a fost admis apelul declarat de Cristina Lupușor. A fost casată hotărîrea Judecătoriei sectorului Buiucani municipiul Chișinău din 28 aprilie 2015 și emisă o nouă hotărîre, prin care a fost admisă cererea de chemare în judecată depusă de Cristina Lupușor împotriva lui Andrei Lisnic, Victor Grosu, Oxana Grosu și Eduard Lupușor. A fost declarat nul contractul de vânzare-cumpărare a apartamentului nr.2, cu suprafața de 61,3 mp, situat în mun.Chișinău, or.Durlești, str.Hîrtoape, nr.26A, nr. cadastral 0121115.616.01.002, încheiat între Victor Grosu, Oxana Grosu și Andrei Lisnic la 13 septembrie 2012, autentificat și înregistrat sub nr.35409 de notarul privat Oleg Gladîș, cu aducerea părților în poziția inițială. Au fost recunoscuți Cristina Lupușor și Eduard Lupușor în calitate de proprietari în devălmășie a apartamentului nr.2, cu suprafața de 61,3 mp, situat în mun.Chișinău, or.Durlești, str.Hîrtoape, nr.26A, nr. cadastral 0121115.616.01.002. A fost evacuat Andrei Lisnic împreună cu membrii familiei acestuia din apartamentul nr.2, cu suprafața de 61,3 mp, situat în mun.Chișinău, or.Durlești, str.Hîrtoape, nr.26A, nr. cadastral 0121115.616.01.002. A fost încasat în mod solidar de la Andrei Lisnic și Eduard Lupușor în beneficiul Cristinei

Lupușor cheltuielile de judecată în sumă de 150 lei. A fost încasat în mod solidar de la Andrei Lisnic și Eduard Lupușor în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 6 635 lei.

La 03 iunie 2016 Eduard Lupușor a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016, solicitând casarea deciziei recurate și menținerea hotărârii instanței de fond.

În motivarea cererii a indicat că instanța de apel a examina pricina în lipsa lui, ori Eduard Lupușor nu a cunoscut despre examinarea cauzei în ordine de apel, iar în speță au fost reținute doar declarațiile Cristinei Lupoșor.

La 06 octombrie 2016 avocatul Dumitru Barbăscumpă, în interesele lui Andrei Lisnic a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2016, solicitând casarea deciziei recurate și menținerea hotărârii instanței de fond.

În motivarea cererii a indicat că decizia recurată este neîntemeiată și nu corespunde legislației în vigoare.

Susține recurentul că, deși Cristina Lupușor a solicitat recunoașterea în calitate de proprietar doar pe sine, instanța de judecată l-a recunoscut și pe Eduard Lupușor drept proprietar, iar o astfel de solicitare nu a existat și instanța nu avea dreptul să o admită din oficiu.

În speță s-a solicitat doar evacuarea lui Andrei Lisnic, însă instanța a decis evacuarea și a membrilor familiei acestuia.

Consideră recurentul că instanța de judecată și-a depășit atribuțiile și a creat o situație mai favorabilă decât a fost solicitată.

Mai indică că instanța de judecată nu putea să recunoască dreptul de proprietate asupra imobilului după Cristina și Eduard Lupușor, deoarece presupusul act secret, care a fost avut în vedere de părți nu poate fi recunoscut valabil.

La fel, susține recurentul că pretențiile Cristinei Lupușor sunt abuzive și duc în eroare, ori acestea vin în contradicție cu circumstanțele confirmate prin girul de autentificare a contractului de vânzare-cumpărare. Este cert că Andrei Lisnic este dobânditor de bună-credință, iar apartamentul a fost procurat pentru sine, din propriile surse financiare.

Totodată, susține recurentul că litigiul în cauză a fost examinat în lipsa acestuia, fără ca în speță să se întreprins careva măsuri pentru aflarea adresei oficiale.

Analizând temeiurile invocate în cererile de recurs, în raport cu materialele pricinii și prevederile Legii, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile declarate de de Eduard Lupușor și de către avocatul

Dumitru Barbăscumpă, în interesele lui Andrei Lisnic ca fiind inadmisibile, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin.(1) din Codul de Procedură Civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod Procedură Civilă.

În conformitate cu art.433 lit. a) Cod Procedură Civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod Procedură Civilă.

Dat fiind faptul că temeiurile declarării recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII Cod Procedură Civilă, sunt strict delimitate de art.432, Completul reține că, reieșind din prevederile art.437 alin.(1) lit.f) Cod Procedură Civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau acelor circumstanțe ale aplicării eronate ale normelor de drept material sau procedural, care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, criticile aduse de recurenți, însoțite de vasta argumentare a circumstanțelor de fapt și de drept ale pricinii, percepute din propriul punct de vedere, nu pot duce la admisibilitatea recursurilor, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art.432 din Codul de Procedură Civilă, în condițiile în care se insistă asupra reaprecierii probelor și circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de judecată.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursurilor, fiind lipsite de esență și care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenților cu soluția dată de instanța de judecată, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursurilor.

Se cere a fi precizat că, specific recursului declarat în condițiile secțiunii a 2-a, Capitolul XXXVIII, Cod Procedură Civilă, este că recursul nu provoacă o rejudecare a fondului pricinii. Rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Abordarea recurenților în speță evidențiază în mod clar dezacordul acestora cu soluția dată de instanța de judecată, însă argumentele acestora nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor instanței de judecată, care ar impune declararea recursurilor ca fiind admisibile.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, iar recursul

trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, caracter care nu poate fi evidențiat de cererile de recurs în cauză.

Cu referire la Iinsinuarea recurenților privind examinarea cauzei în lipsa lor, Colegiul notează că aceasta este desființată de însuși materialele dosarului, care atestă înștiințarea acestora prin intermediul avizului publicitar.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursurilor ca fiind admisibile.

În conformitate cu art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod Procedură Civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de de Eduard Lupușor și de către avocatul Dumitru Barbăscumpă, în interesele lui Andrei Lisnic.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Judecători –

Svetlana Filincova,

Dumitru Mardari

Maria Ghervas